

3. Zarzut trzeci dotyczący zgodności z rynkiem wewnętrznym (uzasadnienie, art. 107 ust. 3 TFUE)

- W ramach zarzutu trzeciego podniesiono, że całkowite zwolnienie dużych odbiorców energii elektrycznej przeciwdziała poważnemu zakłóceniu gospodarki Niemiec. W szczególności energochłonne branże przemysłowe muszą pozostać konkurencyjne i należy zapobiec ich odpływowi za granicę.

4. Zarzut czwarty dotyczący niezgodności z prawem żądania zwrotu pomocy

- W ramach zarzutu czwartego podniesiono, że żądanie zwrotu minimalnej opłaty wynoszącej 20 % opublikowanej opłaty za użytkowanie sieci, do której odsyłał § 19 ust. 2 StromNEV w wersji obowiązującej do dnia 31 sierpnia 2011 r. ma charakter arbitralny i narusza zasadę niedyskryminacji.
- Następnie podniesiono, że jedynie określenie opłat za użytkowanie sieci według metody ścieżki fizycznej gwarantuje przestrzeganie zasad odzwierciedlania kosztów, jak również uiszczania odpowiednich i niedyskryminujących opłat za użytkowanie sieci.
- Żądanie zwrotu pomocy narusza zasadę niedyskryminacji również dlatego, że Komisja nie powołała się na przepis przejściowy w § 32 ust. 3 StromNEV.
- Wreszcie podniesiono, że duzi odbiorcy energii elektrycznej i nietypowi użytkownicy sieci w rozumieniu § 19 ust. 2 zdanie pierwsze StromNEV znacznie się od siebie różnią. Okoliczność, że obydwie grupy użytkowników sieci pomimo różnic muszą uiszczać minimalną opłatę wynoszącą 20 %, nie jest obiektywnie uzasadniona.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2018 r. – Briois / Parlament

(Sprawa T-750/18)

(2019/C 82/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Steeve Briois (Hénin-Beaumont, Francja) (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 24 października 2018 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Steeve’a Briois (2018/2075 IMM) dotyczącej przyjęcia sprawozdania przez komisję prawną A8-0349/2018;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 8 Protokołu (nr 7) w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej (zwanego dalej „protokołem”) w zakresie, w jakim wypowiedź S. Briois, w sprawie której toczy się postępowanie karne w jego państwie członkowskim pochodzenia, stanowi opinię wyrażoną w ramach wykonywania przez niego funkcji parlamentarnych w rozumieniu tego przepisu.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 9 protokołu z uwagi na to, że przyjmując decyzję o uchyleniu immunitetu S. Briosa, Parlament naruszył zarówno literę, jak i ducha tego przepisu, skutkiem czego owa decyzja jest nieważna.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad równego traktowania i dobrej administracji.

Po pierwsze, skarżący uważa, że Parlament naruszył w odniesieniu do niego zasadę równego traktowania, traktując go inaczej niż posłów w porównywalnych sytuacjach i że w związku z tym naruszył on również zasadę dobrej administracji, która wymaga od właściwej instytucji starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych elementów danej sprawy.

Po drugie, skarżący uważa, że wiele wskazówek daje podstawę do przyjęcia, że w jego wypadku mamy do czynienia z fumus persecutionis.

**Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2018 r. – ABLV Bank / Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji
i Uporządkowanej Likwidacji**

(Sprawa T-758/18)

(2019/C 82/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ABLV Bank AS (Ryga, Łotwa) (przedstawiciele: adwokaci O. Behrends, M. Kirchner i L. Feddern)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Jednolita Rada)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady z dnia 17 października 2018 r. w odniesieniu do ABLV w związku z odmową Jednolitej Rady by dokonać ponownego obliczenia oraz zwrotu składek ex ante wpłaconych przez ABLV na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziesięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nienadania wystarczającej wagi charakterowi składek na fundusz będących składkami pro rata temporis.
2. Zarzut drugi dotyczący nieuwzględnienia przez Jednolitą Radę jej własnego wyraźnego stwierdzenia, zgodnie z którym składki na rzecz funduszu podlegają zwrotowi pro rata temporis.
3. Zarzut trzeci dotyczący nieuwzględnienia przez Jednolitą Radę wyraźnego stwierdzenia w art. 12 ust. 1 rozporządzenia delegowanego Komisji 2015/63⁽¹⁾ w myśl którego w przypadku objęcia nadzorem jedynie w odniesieniu do części okresu składkowego, określa się częściową składkę.
4. Zarzut czwarty dotyczący błędnego zastosowania przez Jednolitą Radę art. 70 ust. 4 rozporządzenia nr 806/2014⁽²⁾.
5. Zarzut piąty dotyczący zastosowania przez Jednolitą Radę błędnej interpretacji art. 12 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji 2015/63.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez Jednolitą Radę zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia przez Jednolitą Radę zasady proporcjonalności.